

azt ne kívánja tőlem, hogy más asszony képit tegyem oda az almáriumra!

Márton megtántorodott. Valami jóleső melegség ömlött el a szívére! Igen, ujjongott föl hangtalan gyönyörűséggel, most érezte meg először életében a szeretetet, amit eddig csak mások boldogságaként irigyelt.

— Aztán idenézzen — reszketett most már boldogam a könnyei mögött Boreza, belekotorászott a motyójába és egy elsárgult régi fotografiát húzott ki onnan — emlékszik-e még a tekintetes ur rám, milyen lány voltam én — és odatartotta Pentelei Márton elé a képet, amelyen sok szoknyával, ráncos eszmében, virulón mosolygott Boreza . . . jártak is utánam sokan . . . de nekem nem kellett egyik se . . . itt a feje újra lecsuklott Pentelei Márton kezére. Mártonból most már fölmozdult a sirás:

— Kelj már föl Boreza! Ne térdelj és ne csókold a kezemet, nem vagyok én pap! . . . Öregek vagyunk már mi ketten Boreza! Ne eredd és tedd le a holmidat! Azt a . . . azt a képet pedig, ami a kezedbe van, add ide nekem!

— Minek az a tekintetes urnak?

— Csak add ide, no!

Boreza lassan kitétovázott a konyhába. Márton után nézett. Alázatos, összegörnyedt verébalakja már sehogyse emlékeztetett a képen ábrázolt viruló leányra. Márton egy darabig nézte a képet, azután egy hirtelen lendülettel, mintha az édes anyja kezét csókolta volna meg, rászoritotta az ajkát az elsárgult fotografiára és odaállította az almárium tetejére. A másikat, a primadonna képét pedig szép csöndesen leszórta a földre.

Illy János.

SAKK.

Rovatvezető: **Rácz László.**

Vil.: Balla Zoltán. Söt.: Marco.
Pöstyén 1922.

1. e4 e5 2. Hf3 d6 Marco kedvenc megnyitása, amelybe azonban nem egyszer beletört a foga. 3. Fc4 Hd7 4. d4 c6 5. Hc3 Fe7 6. de de 7. Hg5 következő vezércsere nehéz, hosszú küzdelmet vezet be, amelyben vil. a megvengült gyalogállásra veti magát erős 2 futójával. 7. Fxg5 8. Vh5 g6 9. Vxg5 Vxg5 10. Fxg5 b5 11. Fe2 f6 12. Fe3 He7 13. a4 vil. fejlődésben is előnyben van, de ami fontosabb támadási pontjai vannak; ilyenek a b5, c6, f6 pontok. 13. b4 14. Hb1 f5 15. f3 f4 ilyen manőverekkel nincs segítve a rossz gyalogok helyzetén, csak most az „e” és „c” gyalogok igen gyengék. 16. Jf2 h6 17. Hbd2 00 18. a5! Bff6 19. Hb3 a6 20. 00 g5 21. Bfd1 Hg6 22. Hc5 Hg8 23. Ba4 Hxc5 24. Fxc5 He6 25. Fc4 Bg6 26. Bxb4 Kg7 27. Fd6 Kf6 28. Bb6 g4 29. Kf2 gf 30. gx7 Hd4 31. Bxd4! ed 32. Fxf4 Ke7 33. Fe5 s ó feladát, mert minden gyalogja elhullt. (Elemezte Rácz László.)

III. sz. végjáték.

H. Weenink, Tijdschrift 1917.

Világos indul és nyer.

vil.: Kb2, Fh4, gya6 (3)

söt.: Ke5 Bg1 (2).

Lelke van a jószágnak.

(1916.)

(Kis falu, az Isonso mögött, havas hegyek alján. Hajlott tetejü házak roskadoznak a hó alatt, apró, füstöstorku vályog kémények pipáznak békésen a szelid, februári napfényben. Álmos, pihenő hangulat ül az egész falun. Öreg, magyar népfelkelők két százada pihen a front idegsorvasztó fátadalmait. Az egyik szlovén — azaz hogy „csues” — ház udvarán két öreg magyar népfelkelő pipázik rendületlenül. Hátukat nekitámasztják a napsütött ház falának s nagyokat nyujtózkodnak. Az udvaron a napsugár alatt lassan lucskosodik a hó, a szemben lévő istállóból unott marhabögés hallatszik.)

Az egyik magyar: Hajja-e kend? Éppen olyan, mint odahaza.

A másik: Igasság. Akárcsak a Bimbó hangja.

Az egyik: Kendnek is jó ezt hallani?

A másik: Hát. Mer a Bimbónak is borgyuja van.

Az egyik: Mennyi idős?

A másik: Fél éves.

Az egyik: Erős jószág?

A másik: Öleg jó kötésü.

(Messziről tompa dörgéssel hallatszik az ágyuszó.)

Az egyik: Aha! Nyomják a bosnyákokat!

A másik: Nem nyughat a talján. Mindig Oszlaviát vereti.

(Kis szünet. Csak a pipák füstölnek.)

A másik: Azt írja az asszony a levelébe, akit ten nap kaptam, hogy a vörös kocsmáros meg akarja venni a borgyut.

Az egyik: Oda adi kend?

A másik: Nem'a. Hagy nyójjön a jószág.

Az egyik: Bika?

A másik: Nem a'.

Az egyik: Akkor nem is érdemes eladni. Mer ha üsző, akkor jó.

A másik: Pedig most, hogy nem igen van takarmány, romlik ám a jószág.

Az egyik: De azér csak ne adja kend el. Ha egyszer jókötésü, szép jószág.

A másik: (Megpiszkálja a pipát egy szalmaszállal.) Hát az. Hála Istennek. Amikor meglett, olyan vót, hogy a szomszédok csudájára jártak. Ugy nézegették, hogy szinte féltettem a szem-veréstől.

Az egyik: Jótette kend. Nekem is vót egy csikóm. Az alvégi kovács mindéig csak nézte. Montam is neki, hogy megverj szemmel. De csak nevetett rajta, hogy az babonáság. Oszt mégis vége lett a csikónak.

A másik: Ugyi! Hanem azér csak kárálnak, hogy nincs szemverés. Pedig már hogyne vóna? Híszzen megérzi azt az állat. Aki üsmeri a jószágot, az tuggya. Mer az érti a jószág nézését.

Az egyik: Érti.

A másik: Az öregek is mindig ezt mondták. Már pedig az mindig igazság vót.

Az egyik: Igasság.

A másik: Tennap bent vótam ott az istállóba. Szép kis gyöngé borgyuja van a csuesnek. Ugy elsi-mogattam. Oszt ugy örült neki a kis állat. Meg is nyalta a kezemet.

Az egyik: Kendnek is? Mer én is bent jártam. Mikor mán mindenki aludt. Jól esik az ember lelkének, ha ennyi idő után megsimogathat valami borgyut.

A másik: Oszt kend is ugy vót vele?

Az egyik: Ugy.